ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **P. D. H.,** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 3. 2018, č. j. 30 A 71/2017 – 47,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2017, č. j. MV-29427-4/SO-2017, žalovaná zamítla odvolání žalobce (dále „stěžovatel“) a potvrdila rozhodnutí ze dne 9. 12. 2016, č. j. OAM-15819-13/PP-2016, kterým Ministerstvo vnitra (dále také „prvoinstanční orgán“) zastavilo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) řízení o jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Stěžovatel požádal dne 25. 10. 2016 o povolení k přechodnému pobytu na území podle § 87b zákona o pobytu cizinců, v tiskopisu žádosti v rubrice účel pobytu na území uvedl *„za účelem sloučení s občanem EU“*. Žádost neobsahovala potřebné náležitosti ve smyslu § 7b odst. 2 ve spojení s § 87a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, proto byl stěžovatel vyzván k odstranění vad žádosti; ve výzvě byl současně upozorněn na to, jaké doklady má doložit, a byl poučen o následcích nedoložení požadovaných dokladů. Stěžovatel požádal o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti, té bylo vyhověno; přičemž stěžovatel ve stanovené lhůtě žádný z požadovaných dokladů nepředložil. Opětovné žádosti o prodloužení lhůty správní orgán prvního stupně nevyhověl a dne 9. 12. 2016 vydal usnesení o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V rámci odvolacího řízení poté předložil kopii občanského průkazu družky, doklad o zdravotním pojištění,

doklad o zajištění ubytování a rovněž svůj cestovní pas, fotografie a nájemní smlouvu. Žalovaná konstatovala, že stěžovatel v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně nedoložil žádný z dokladů, které jsou podle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců nezbytné pro vydání rozhodnutí; s ohledem na § 82 odst. 4 správního řádu nemohla proto přihlédnout k náležitostem, které stěžovatel předložil až po vydání napadeného usnesení, přičemž neuvedl žádné závažné důvody, pro které nemohl zákonem stanovené náležitosti předložit v průběhu prvoinstančního řízení.

[3] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) žalobu podanou proti rozhodnutí žalované zamítl. V odůvodnění rozhodnutí krajský soud konstatoval, že postup správního orgánu prvního stupně, který nevyhověl druhé žádosti žalobce o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti, nebyl nepřiměřený. První žádosti o prodloužení lhůty bylo vyhověno a stěžovatel měl dostatečný čas pro obstarání potřebných dokumentů; neuvedl a neprokázal existenci závažných důvodů pro další prodloužení lhůty. Žalovaná v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu neměla povinnost přihlédnout k dokumentům předloženým v odvolacím řízení, přičemž stěžovatel ani netvrdil, že dokumenty nemohl předložit dříve, resp. proč tak nemohl učinit. Přinejmenším označení osoby rodinného příslušníka, ke kterému chce stěžovatel sloučit, a doložení takového vztahu mohl dle přesvědčení krajského soudu stěžovatel učinit na základě výzvy prvostupňového správního orgánu; tyto informace nelze úspěšně uvádět až v odvolacím řízení. K námitce nezohlednění dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života krajský soud uvedl, že jsou-li dány důvody pro zastavení řízení, jako tomu bylo v daném případě, nerozhoduje správní orgán o žádosti meritorně a není na místě posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Krajský soud závěrem poukázal na nedostatečnou aktivitu stěžovatele, který neshromáždil podklady potřebné pro kladné vyřízení jeho věci.

[4] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že napadený rozsudek je založen na nesprávném právním posouzení, neboť se krajský soud kvalitativně relevantně nevypořádal s žalobními námitkami, aproboval nesprávná, nezákonná a nepřezkoumatelná rozhodnutí správních orgánů a zatížil svoje rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů. Stěžovatel shodně jako v žalobě uvedl, že považuje postup správního orgánu za nepřiměřený, neboť se pokoušel správnímu orgánu zákonem předpokládané náležitosti žádosti dodatečně dodat a za tím účelem opakovaně žádal o prodloužení lhůty k doplnění své žádosti. Zatímco jeho první žádosti vyhověno bylo, druhá byla zamítnuta. Stěžovatel si je jistý, že pokud by jeho druhé žádosti bylo vyhověno, byl by schopen všechny podklady řádně správnímu orgánu doručit. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že žalovaná nepřihlédla k náležitostem, které zaslal společně s odvoláním. Žalovaná dle stěžovatele pochybila, jestliže rozhodnutí orgánu prvního stupně nezrušila v době, kdy stěžovatel již všechny náležitosti doložil. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tím, že žalovaná postupovala dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť dle jeho názoru byly dány podmínky pro meritorní rozhodnutí. Správní orgán navíc mohl stav věci ověřit např. výslechem stěžovatele a jeho přítelkyně, příp. pobytovou kontrolou. Stěžovatel dále namítl, že žalovaná se nedostatečně vypořádala s jeho vazbami na Českou republiku, nezohlednila individuální hledisko a nedostatečně se vypořádala s dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. S ohledem na uvedené navrhl stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek

pokračování

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že námitky stěžovatele považuje za nedůvodné a ztotožnila se se závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, na který odkázala.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, proto se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve touto kasační námitkou; bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci, pokud by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Námitka není důvodná. Stěžovatel nijak neupřesnil, v čem tvrzenou nepřezkoumatelnost spatřuje, a Nejvyšší správní soud nevidí žádný konkrétní důvod, proč by měl být napadený rozsudek za nepřezkoumatelný označen. K nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů je k dispozici bohatá soudní judikatura. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 As 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245, (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Tedy, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Napadený rozsudek vyhovuje výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil.

[9] Pokud jde o další kasační námitky, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil zcela totožné námitky, které uvedl již v žalobě a s nimiž se řádně vypořádal již krajský soud v napadeném rozsudku. Na odůvodnění tohoto rozsudku

tedy Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje s tím, že se s důvody zde uvedenými plně ztotožňuje.

[10] Ze správního spisu zdejší soud ověřil skutečnosti, z nichž správní orgány a potažmo krajský soud při posouzení věci vycházely; rozhodnutí žalované a potažmo krajského soudu mají oporu ve spise a vycházejí z řádně zjištěného skutkového stavu.

[11] Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Náležitosti, které je cizinec povinen k žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU předložit, taxativně stanoví § 87b odst. 2 ve spojení s § 87a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění.

[12] Je nesporné, že stěžovatel nedoložil k žádosti zákonem požadované náležitosti a že je nedoložil ani v následné správním orgánem stanovené, resp. prodloužené lhůtě. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem nepovažuje za nepřiměřený postup správního orgánu prvního stupně, který nevyhověl druhé žádosti stěžovatele o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti o povolení k přechodnému pobytu. První žádosti stěžovatele o prodloužení lhůty správní orgán vyhověl, v této lhůtě stěžovatel potřebné náležitosti žádosti nedoložil, přičemž v další žádosti o prodloužení lhůty netvrdil závažné důvody, pro které by měla být lhůta znovu prodloužena. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady své žádosti, které bránily pokračování v řízení, správní orgán postupoval v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a řízení zastavil. Zákon zde nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, je správní orgán povinen řízení o žádosti zastavit.

[13] Nedůvodná je rovněž námitka stěžovatele, že žalovaná neměla respektovat zásadu koncentrace správního řízení a že měla přihlédnout k dodatečně předloženým dokladům a o žádosti meritorně rozhodnout. Žalovaná na základě podaného odvolání přezkoumávala postup a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jak bylo výše uvedeno, předmětné rozhodnutí o zastavení řízení bylo vydáno v souladu se zákonem, neboť stěžovatel neodstranil podstatné vady své žádosti, které bránily pokračování v řízení. Skutečnost, že tak učinil až dodatečně v průběhu odvolacího řízení, na tom nemůže nic změnit, neboť chybějící listiny stěžovatel mohl a měl předložit v průběhu řízení v prvním stupni. Tyto listiny proto nelze považovat za nové důkazy podle § 82 odst. 4 správního řádu, ke kterým by bylo možno přihlédnout v průběhu odvolacího řízení.

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se řádně a dostatečně vypořádal i s námitkou nezohlednění dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života stěžovatele. Jak uvedl krajský soud, správní orgán řízení o žádosti stěžovatele zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, ve věci tedy nerozhodoval meritorně, proto neposuzoval ani dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, jestliže v případě stěžovatele konstatovaly, že neměly povinnost zkoumat dopad rozhodnutí na rodinný a soukromý život stěžovatele.

[15] S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud se dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádal se všemi žalobními

pokračování

námitkami stěžovatele a jeho rozhodnutí je v souladu se zákonem. Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty druhé *in fine* s. ř. s. zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 věta 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Žalované žádné náklady přesahující její běžnou správní činnost v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[17] Nejvyšší správní soud dodává, že již nerozhodoval o v pořadí druhé žádosti o přiznání odkladného účinku, kterou stěžovatel podal poté (11. 5. 2018), kdy bylo o jeho prvním návrhu rozhodnuto usnesením č. j. 5 Azs 104/2018 – 8, ze dne 2. 5. 2018 tak, že kasační stížnosti nebyl odkladný účinek přiznán, neboť Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci podané kasační stížnosti bez zbytečného odkladu; v takovém případě by bylo opětovné rozhodování o odkladném účinku nadbytečné.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu